

δύνασαι νά μὴ ἀγαπῇς τὸν καλὸν ἐκείνον Φίλον, ὅστις τόσον ἡγάπησεν ἐσέ;

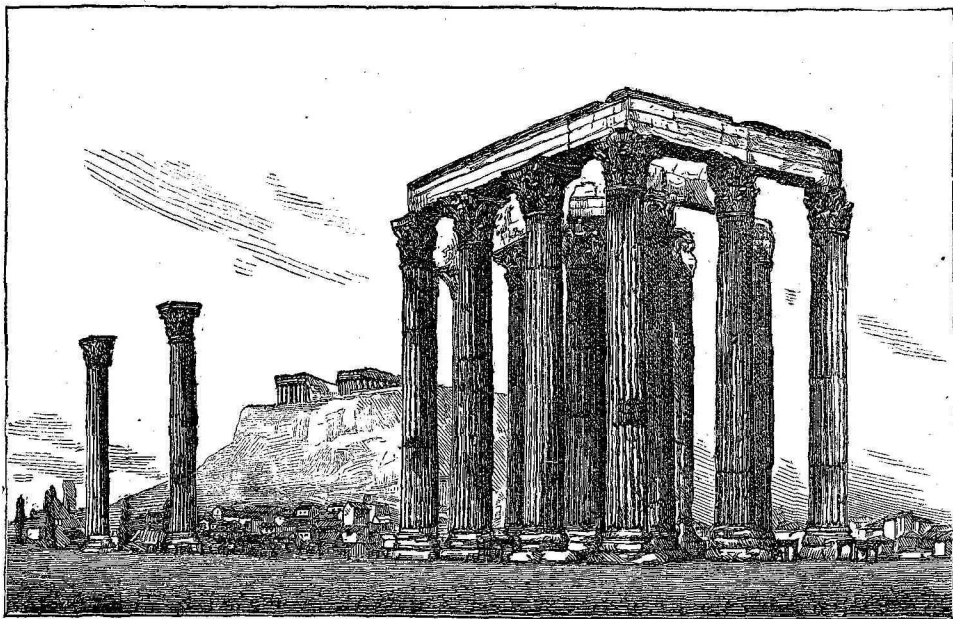
Ο ΝΑΟΣ ΤΟΥ ΟΛΥΜΠΙΟΥ ΔΙΟΣ.

Τίς μικρὸς Ἀθηναῖος δὲν ἀγαπᾷ τοὺς πελωρίους καὶ μεγαλοπρεπεῖς στύλους τοῦ ναοῦ τοῦ Ὀλυμπίου Διὸς, ὑπὸ τὴν σκιάν των ὁποίων τοσάκις ἐκάθισε με τοὺς γονεῖς του ἢ ἔκαιξε με τοὺς συντρόφους του, καὶ τῶν ὁποίων τὸν γιγαντιαῖον κορμὸν πολλάκις προσεπάθησαν πολλοὶ ὁμοῦ ἐνώνοντες τὰς χεῖράς των νά ἐναγκαλισθοῦν ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθησαν; Μόνον οἱ δεκαεῖς αὐτοὶ στύλοι μένουσι ἐξ ἑκατὸν εἴκοσι τεσσάρων, οἱ ὅ ποτε ἄλλοτε ἐσχημάτιζον τὸν μεγαλειότερον καὶ πλε

Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν μετὰ ταῦτα ἔγειναν μικραῖ τινες προσθήκαι εἰς αὐτὸν, ἀλλὰ δὲν ἐτελειοποιήθη ἢ κατὰ τὸ 129 μετὰ Χριστὸν, ὅτε ὁ φιλέλλην αὐτοκράτωρ Ἀδριανὸς μεῖ ἰδίαν τοῦ δαπάνην 7080 ταλάντων, ἢ 42,800,000 δρ. τὸν ἐπεράτωσεν, 700 περίπου ἔτη μετὰ τὴν θεμελίωσίν του.

Ὁ ναὸς οὗτος τελειοποιηθεὶς ἦτο ὁ μέγιστος καὶ μεγαλοπρεπέστατος τῆς Ἑλλάδος, ἦτο δὲ ρυθμοῦ Κορινθιακοῦ, ὅστις εἶναι ὁ πλουσιώτατος τῶν ἀρχαίων ἀρχιτεκτονικῶν ρυθμῶν, καὶ ἔχει ὡς διακριτικὸν τοῦ σημείου κιονόκρανον σχηματιζόμενον ἀπὸ δέσμην ἀκανθοφύλλων.

Οἱ 124 πελώριοι στύλοι τοῦ ἦσαν διευθετημένοι κατὰ μὲν τὴν ἐμπροσθίαν καὶ τὴν ὀπισθίαν ὄψιν τοῦ

Οἱ δεκαεῖς στύλοι τοῦ ναοῦ τοῦ Ὀλυμπίου Διὸς.

σιώτατον ναὸν τοῦ κόσμου, ἐὰν ἐξαίρεσωμεν τὸν ναὸν τῆς Ἀρτέμιδος ἐν Ἐφέσῳ. Ὁ ναὸς τοῦ Ὀλυμπίου Διὸς ἔχει περίεργον καὶ μοναδικὴν ἱστορίαν. Λέγεται ὅτι 1600 ἔτη π. Χριστοῦ, ὁ Δευκαλίων, ὁ Νῶε ἐκείνος τῆς Ἑλληνικῆς μυθολογίας, ἔκτισεν εἰς τὴν θέσιν αὐτὴν ναὸν εἰς τὸν Ὀλύμπιον Δία. Μετὰ χίλια περίπου ἔτη, δηλαδὴ κατὰ τὸ 530 π. Χ. ὁ φιλόκαλος τύραννος τῶν Ἀθηνῶν Πεισίστρατος ἔβαλε τὰ θεμέλια τοῦ παρόντος ναοῦ, ἀλλὰ πρὶν προχωρήσῃ ἢ οἰκοδομῇ ὁ Πεισίστρατος ἀπέθανε καὶ ὁ ναὸς ἔμεινεν εἰς τὰ θεμέλια μόνον. Οἱ Περσικοὶ πόλεμοι ἐμπόδισαν τὴν πρόοδον τοῦ ἔργου, κατόπιν δὲ, ὅταν αἱ Ἀθῆναι ἔσθλιζοντο καὶ ὠραῖζοντο ὑπὸ τοῦ Περικλέους, οὐδεὶς εὐρέθη νά ἀναλάβῃ τὴν τελειοποίησιν τοῦ ναοῦ τούτου.

ναοῦ εἰς 3 σειράς, κατὰ δὲ τὰς πλευράς εἰς διπλὴν σειράν, ὥστε ὁ περιπατῶν ὑπὸ τὴν μεγαλοπρεπῆ ταύτην κιονοστοιχίαν ἠδύνατο νά φαντασθῇ, ὅτι εὕρισκετο εἰς πυκνὸν δάσος γιγαντιαίων δένδρων.

Ἐκ τῶν σωζομένων στύλων εἰς κεῖται ἑκτάδην ἐπὶ τῆς γῆς, ἀνατραπείς ἀπὸ λαίλαπα καὶ σεισμὸν τῷ 1853. Ἐξ αὐτοῦ δύναται τις νά ἐννοήσῃ πόσον θαυμάσιον καὶ μέγα ἦτο τὸ ἔργον τοῦ Ἀδριανοῦ, διὰ τὸ ὁποῖον οἱ Ἀθηναῖοι τῷ ἡγεῖραν κολοσσαῖον ἀνδριάντα καὶ παρ' ὀλίγον τὸν ἐθεοποίησαν.

Ἐκτοτε ἐπὶ πολλὰς ἑκατοντάδας ἐτῶν ὁ ναὸς τοῦ Ὀλυμπίου Διὸς δὲν ἀναφέρεται εἰς τὴν ἱστορίαν. Μόλις δὲ πρὸ 200 ἐτῶν ἀνεγνώρισαν οἱ ἀρχαιολόγοι τί

πράγματι ἦτο, διότι εἶχε μεταβληθῇ εἰς ναὸν χριστιανικόν, καὶ αὐτὸ τὸ ὄνομά του εἶχε λησμονηθῇ.

Η ΠΟΛΙΣ ΛΙΣΑΒΩΝ.

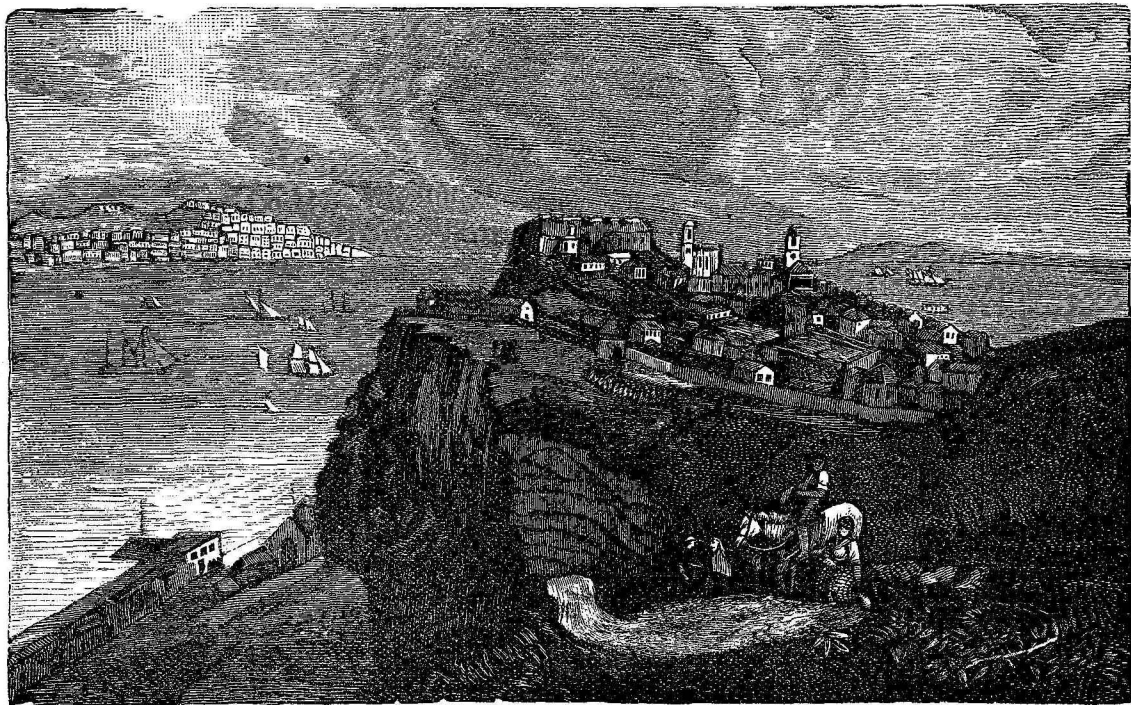
Ἡ Λισαβὼν, πρωτεύουσα τῆς Πορτογαλλίας, εἶναι μία ἀπὸ τὰς γραφικωτάτας πόλεις τῆς Εὐρώπης. Τὰ παλάτια, τὰ μνηστήρια, αἱ ἐκκλησίαι καὶ αἱ οἰκίαι τῆς ἐκτείνονται ἐπὶ διαφόρων λόφων, οἱ ὅποιοι περικυκλοῦσι λαμπρὸν καὶ εὐρύχωρον λιμένα.

Ἡ πόλις κατεστράφη ἐντελῶς ὑπὸ σεισμοῦ τῷ 1755, ὅτε 60,000 περίπου ἄνθρωποι ἐχάθησαν· ἀνδρὲς καὶ ἀνεκτίσθη ἔκτοτε μεγαλοπρεπῶς, δεικνύει ὅμως εἰς πολλὰ μέρη τὰ ἀποτελέσματα τοῦ σεισμοῦ.

Ἦτο ὡραία καὶ τὸ ἐγνώριζεν, ἀλλ' εἰς τὸν κῆπον ἐκείνον, ὅπως εἰς τὸν κόσμον, ὑπῆρχον τόσαι ἄλλαι ὡραῖαι, ὥστε κανεὶς δὲν παρετήρει αὐτήν. Μάστιγν ἐπρόβαλλε ζωηρότατα καὶ λαμπρότατα ἄνθη εἰς τὸ μέσον τοῦ χειμῶνος ὡς νὰ ἦτο καλοκαίριον, κανεὶς δὲν εἶδιδε προσοχὴν εἰς αὐτήν, κανεὶς δὲν τὴν ἐπήνει. Ἦτο πολὺ δυστυχὴς καὶ αἰωνίως παραπονημένη.

Αἱ γειτόνισαί της, αἱ Μπαγιάναι, ἀπλοῖκά, εὐρωστά καὶ εὐθυμα τριαντάφυλλα, μὲ τὴν συνήθη των εὐλικρίνειαν — τὴν ὁποίαν ὁμως ἐκείνη ἐξελάμβανεν ὡς χωριαιτὴν — τῆς ἔλεγον καθαρά δι' ἡτο ἀχάριστος διὰ τὰ καλὰ τῆς τύχης της.

«Ὅ,τι δύναται νὰ ἐπιθυμήσῃ μία τριανταφυλλιά τὸ

Ἡ πρωτεύουσα τῆς Πορτογαλλίας Λισαβὼν.

Η ΦΙΛΟΔΟΞΟΣ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΙΑ.

Κατ' ἐπιτομὴν ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ.

Εἰς μέρη τρία.

Α'.

Ἦτο ροδὴ Δαμασκηνή, ἐξ ἐκείνων αἱ ὁποῖαι ἀνθίσουν ὅλον τὸ ἔτος. Ἐξῆς εἰς ὡραῖον παλαιὸν κῆπον, ὅπου εἶχε γειτόνισαν μίαν Μπαγιάναν, τὴν ὁποίαν περιεφρόνει ὅχι ὀλίγον, διότι ἡ Δαμασκηνή της ἦτο φύσει πολὺ πλέον υπερέφανος παρ' ὅ,τι ἔπρεπεν εἰς τὴν καταγωγὴν της. Σκληρὰ δὲ τύχη τὴν εἶχε θέσει εἰς μέρος τοῦ κήπου ἀποκεντρον, πλησίον τοῦ τοίχου ἐνός πορτοκαλλεῶνος, ὅπου κανεὶς σχεδὸν δὲν ἐπάτει ἐκτὸς τοῦ κηπουροῦ καὶ τῶν βοηθῶν του.

Ἐγεις, — λαμπρὸν παλαιὸν τοῖχον χωρὶς ραγίσματα, ἥλιον νερὸν ἄφθονον, περιποίησιν, περιβολάρην, ὁ ὅποιος καταστρέφει τὰ σκωλήκια πρὶν προφθάσουν νὰ σὲ βλάψουν! πρὸ πάντων κανεὶς δὲν σου κόπτει οὔτε ἐν ἄνθος! Τί θέλεις περισσότερον; Ὁ πορτοκαλλεὼν αὐτὸς εἶναι παράδεισος!»

Ἡ Δαμασκηνὴ δὲν ἀπεκρίνετο.

Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι τοῦτο ἀκριβῶς ἐκέντα τὴν φιλοτιμίαν της — ὅτι κανεὶς ποτε δὲν ἤρχετο νὰ κόψῃ ἐν ἀπὸ τὰ ἄνθη της. Δὲν θα τὴν ἐξετίμα ἐπὶ τέλους κανεὶς;

Ἄλλ' ὁ κῆπος αὐτὸς περιεῖχε τὸσον πλῆθος σπανίων τριανταφυλλεῶν, ὥστε κοινὴ ροδιά, ὡς ἡ Δαμασκηνή, ἀν καὶ ὡραία, ἔμεινεν ἀπαράτηρητος. Ἀπὸ τὸν τοῖχόν